

Stabilt. Så har det sett ut i de matcher Shaquille Pinas ingått i Hammarbys backlinje. Vid de elva allsvenska matcher som vi haft den surinamesiske spelaren på planen har laget hållit nollan sex gånger.

TEXT OLOV HYLLIENMARK
FOTO KENTA JÖNSSON/BILDBYRÅN

Shaquille Pinas

Saidi och Shaquille. Det mesta som sägs på planen är ofta på svenska. Ibland kan man behöva lite tolkning. Foto: Hasse Fridén.

Dagen efter 5–1 mot Varberg sprakar hösten leende på Södermalm. Laget har – något annat vore konstigt – fått ledigt och både Shaquille Pinas och jag har missat att det nederländska kungaparet är i Stockholm på statsbesök. Med tanke på att deras ambassad ligger på Söder hade man ju kunnat förvänta sig en inbjudan, men inte ens den tämligen majestätiske vänster- och mittbacken från Rotterdam har fått någon. I stället besöker vi en annan kung. Det är första gången ”Shaq” ser Nackas hörna.

Han har inte behövt fråga Darijan om vägen dit (vilket jag annars hade tipsat om) eftersom Saidi bor i närheten och de brukar umgås.

– Jag har bara varit här sen i juli men kände mig direkt hemmastadd, med spelarna, med tränarna – och i den här vackra stan.

Kom gjorde Shaquille närmast från Razgrad i Bulgarien, där landets dominant klubb Ludogorets hör hemma.

– Jesper Janssons son spelar i Bulgarien och vi har mötts på planen. När jag hörde talas om Hammarbys intresse var jag på samling med Surinams landslag. Det fanns fler intressenter, men till slut var det två alternativ kvar. Och när Jesper hade förklarat projektet för mig så blev det Hammarby. Det är inte vilken klubb som helst som säljer en vänsterytter till Celta Vigo och en högerytter till AZ Alkmaar. Sen gick allt i ett huj – tillbaka till Razgrad, packa ihop mina prylar, buda dem till Stockholm, och sen tillbaka till landslaget.

Ängrar du dig?

– Inte en sekund, verkligen inte.

Men något saknar Shaquille.

– Min vän Sergio Padt som är kvar i Ludogorets. Hänga med honom och hans familj, myset,

laga mat, leka med barnen. Vi kände inte varann innan vi kom till Bulgarien samtidigt, hade bara mötts på planen några gånger i nederländska ligan. Man brukar säga att ens lagkamrater i första hand är ens kolleger, men Sergio och jag blev på en gång nära vänner. Nu pratar vi en gång i veckan, minst. Han kollar på mina matcher i Hammarby, jag på hans, sen utvärderar vi varandras insatser.

Värmen och vemodet går inte att ta miste på. Det verkar ligga naturligt för Shaquille att visa samma omsorg om sociala relationer som sitt fotbollsspelande. Att han ville bli proffs visste han tidigt.

– Jag började spela fotboll när jag tre-fyra år gammal. Min pappa var ungdomstränare i Feyenoord, men han höll faktiskt emot, tyckte det räckte att jag spelade i en amatörklubb. Det var min mamma som propade på att jag skulle börja träna på högsta nivå och så blev det. Som sexåring började jag i Feyenoord. Där spelade jag många år i pojklagen, sen

fick jag inte vara kvar, fortfarande oklart varför. Fortsatte i stället i ADO Den Haag, sen något år i amatörklubben Alphense Boys, för att så småningom som 18-åring göra proffsdebut i FC Dordrecht.

Det låter som om du hade fullt upp med fotboll, hann du med skolan?

– O ja! Det var jag noga med. Avgångsbetyg måste man ha, jag har faktiskt två gymnasie-diplom, även om det på slutet krävde förstående lärare som ställde upp extra på eftermiddagarna, per telefon och mejl. Men det kommer jag att säga till min lille son också när han blir större: Vill du idrotta stöttar jag dig fullt ut, men du får inte försumma skolan.

Här har vi en kille med huvudet på skaft, inte bara på fotbollsplanen.

Matchprogrammets medarbetare Olov Hyllienmark fick vid Bokmässan i september priset ”Årets översättning” för sin svenska tolkning av nederländska Marieke Lucas Rijnnevelds debutroman Obehaget om kvällarna. När det var dags för oss att intervjua Shaquille Pinas var det givet vem skulle göra intervjun, och på vilket språk. Rotterdamfödde Shaquille hade inte väntat sig att få prata nederländska när han träffade Supportrarnas Matchprogram.

”Att representera Surinam är också ett sätt för mig att ge någonting tillbaka, till mina föräldrar,

– Sen finns det ju viktiga grejer i livet, ekonomi till exempel, som de mörkar för en både i skolan och inom fotbollen. Jag har börjat läsa mer och mer. Förut tog jag aldrig upp en bok frivilligt, men det gör jag nu. Man måste ha någon sorts plan. Om den sen går i läs vet man aldrig, men jag strävar efter det, gör mitt bästa. Jag älskar fotboll lika mycket nu som när jag var liten. Själva spelet alltså. Som igår kväll, fantastiskt, en ren njutning. Och förlorar vi blir jag skitsur. Men allt runtomkring börjar jag däremot bli lite trött på, till exempel när medierna ska älta varanda liten oväsentlighet. Sönt slapp man i ungdomsfotbollen. Då var det bara: På lördag är det match igen!

Så strålkastarljuset gillar du inte?

– Strålkastarljuset i sig har jag inget emot, och när jag en dag lägger av kan tänka mig en fortsatt bana inom fotbollen. Eller något annat. Det viktiga är att jag som person trivs med det jag gör.

Shaquilles båda föräldrar är från Surinam, det lilla landet i nordöstra Sydamerika som först 1975 blev självständigt från Nederländerna, där det uppskattas bo cirka 300 000 med ursprung i den forna kolonin. (Surinam har ett invånarantal på cirka en halv miljon.) 2019 infördes möjligheten att få ett så kallat sportpass, ett slags diplomatpass för idrottare. Det innebär att spelare under en period kan representera ett annat land än där man är medborgare. Anta att Surinam hade haft den möjligheten tidigare, med spelare som Gullit, Rijkaard, Seedorf, Davids, Kluivert – listan kan göras lång.

Fastän ”Shaq” hann göra några U20-landskamper för Nederländerna valde han i fjol ändå bort ”Oranje”.

– Jag försöker alltid se sakligt på läget. I det orangea seniorlandslaget fanns redan på baksidan Mattijs de Ligt, Virgil van Dijk, Nathan Aké, Jurriën Timber ... Var det realistiskt att jag skulle slå mig in där? Att representera Surinam är också ett sätt för mig att ge någonting tillbaka, till mina föräldrar, ge dem något som alltid kommer att finnas kvar i deras hjärta. Och vara en

SHAQUILLE PINAS: 5 NEDERLÄNDSKA FAVORITER SOM HAN HAR SETT ELLER SJÄLV SPELAT MOT

1. Frenkie de Jong

Det namnet kommer som ett skott.

2. Robin van Persie

Van Persie är också från Rotterdam, spelade i Feyenoord där han idag är ungdomstränare, och har en son som heter Shaquell.

3. Steven Bergwijn

Ett halvår äldre än Shaquille och Eredivisies dyraste värvar, drygt 31 miljoner euro när Ajax köpte honom från Tottenham i somras.

4. Hakim Ziyech

Likt Shaquille har nuvarande Chelsea-spelaren valt att på senior landslagsnivå inte representera ”Oranje” utan, i hans fall, Marocko.

5. Nasser El Khayati

Också från Rotterdam, spelar nu som 33-åring i Chennaiyin i Indien, men var 2017–19 lagkamrat med Shaquille i ADO Den Haag, där han den sista säsongen gjorde 17 mål och 12 assist.

ADO Den Haag 2017–2021

Foto: Hasse Fridén.

klubbsspelare i Nederländerna, då stagnerar man lätt. Jag kunde inte lära mig mer där, ville komma till ett sammanhang med stenhårda krav, det får jag här i Hammarby. Jag längtar inte hem. Det skulle möjligen vara när jag närmar mig slutet på karriären. Men nu är det det här projektet, och det vill jag bidra till.

Utan stora åthävor har han också snabbt blivit en naturlig startspelare i Bajen. Två gånger redan har han utsetts till matchens lirare (hemma mot Sundsvall, borta mot MFF), inte illa av en back. Från supporterhåll har undertecknad bara hört lovord om hans insatser och rent statistiskt

har han siffrorna på sin sida. På tio matcher har det bara blivit en förlust, och om det några gånger gått mindre bra har hela laget gjort en plattmatch, som mot Värnamo hemma och Pe-king borta.

Man ser ofta dig diskutera med lagkamraterna i speluppehållen, vad rör det sig om?

– Du menar med Mohanad? Hur vi ska få samspelet att klaffa bättre. Sen är han min tolk på planen också, det mesta sägs på svenska och där hänger jag inte med i allt. Än!

Vad är annars den största skillnaden eller likheten med Nederländerna och Bulgarien?

– Likheten är fansen. Hammarbys fans är som Feyenoords, alltid fullt på läktaren, stöttar alltid laget maximalt. I Bulgarien fanns det inga fans och taktiskt sett är skillnaden gigantisk. Här finns det en defensiv plan och en offensiv plan.

Stämmer det att Cifuentes tillhör Johan Cruyff-skolan?

– Det kan man nog säga. Cruyff sa en gång: Det bästa är att spela enkelt och att spela enkelt är det svåraste av allt. Martí uttrycker samma sak såhär: Spela det du ser.

En enda fråga får "Shaq" att härska till litegrann.

Om du någon gång skulle återvända som spelare till Rotterdam, blir det då Sparta eller Feyenoord?

– Aldrig Sparta! Jag skulle till och med kunna tänka mig Ajax eller PSV, men Sparta, nej aldrig!

Här har vi med andra ord en kille som vet vad lokalrivalitet innebär, på riktigt. ■

Shaquille Pinas vid Nackastatyn på Södermalm. Foto: Hasse Fridén.

förebild för andra, yngre spelare med band till Surinam, visa att det är en seriös möjlighet. Jag är väldigt stolt över att spela i landslaget och hittills har vi gjort prima insatser.

I den pågående turneringen, Concacaf Nations League, möter de Kanada, Mexiko och Jamaica, vilket låter roligare än det som väntar svenska landslaget i nästa vända av Uefa-motsvårigheten. Det har även blivit ett par baljor för Shaquille i landslagströjan, bland annat senast i vänskapsmatchen mot Nicaragua, som spelades i Almere (nära Amsterdam, seger 2–1).

– De flesta i truppen spelar i europeiska klubbar, så även om tävlingsmatcherna är därborta lägger vi samlingar och vänskapsmatcher på den här sidan Atlanten också, då blir inte fullt så många långa flygresor.

Och under interim-förbundskapten Aron Winter (som en del av Matchprogrammets läsare säkert minns som mittfältselegant i Ajax, Inter och det nederländska landslaget) har Shaquille utsetts till landslagskapten. Man tror honom lätt när han säger att det är en stor ära, men samtidigt, med hans kombination av behärskning och pondus på planen med ödmjukhet och mognad utanför densamma är det lätt att förstå Winters val.

Troligen bidrog också Shaquilles utlandserfarenheter.

– Jag har mycket att tacka den nederländska fotbollen för, inte minst Alfons Groenendijk som släppte fram mig i ADO Den Haag. Sen skar det sig med min siste tränare där, det skar sig faktiskt mellan honom och hela laget. Då drog jag. Man blir också generellt lite för bortklemad som